

ANNEX

Regles de procediment

La sol·licitud per a l'aprovació de projectes de coproducció en els termes d'aquest Acord s'ha de fer simultàniament davant de les dues parts, almenys seixanta (60) dies abans de l'inici del rodatge. El país del qual sigui nacional el coproductor minoritari ha de comunicar la seva proposta a l'altre dins del termini de vint (20) dies, comptats a partir de la recepció d'aquella.

Com a complement de les sol·licituds, per beneficiar-se dels termes d'aquest Acord, s'hi ha d'adjuntar el següent:

I. Guió final.
II. Prova documental que acrediti que s'han adquirit legalment els drets d'autor de la coproducció que s'ha de realitzar.

III. Còpia del contracte de coproducció.

El contracte ha de contenir els requisits següents:

1. Títol de la coproducció.
2. Identificació dels productors contractants.
3. Nom i cognom de l'autor del guió o de l'adaptador, si ha estat extret d'una font literària.
4. Nom i cognom del director (es permet una clàusula de substitució per prevenir-ne el reemplaçament, si és necessari).

5. Pressupost, que reflecteixi necessàriament el percentatge de participació de cada productor, que s'ha de correspondre amb la valoració financera de les seves aportacions tecnicoartístiques.

6. Pla financer.
7. Clàusula que estableixi el repartiment d'ingressos, mercats o una combinació d'aquests.

8. Clàusula que detalli les participacions respectives dels coproductors en despeses excessives o menors, les participacions dels quals, en principi, han de ser proporcionals a les seves contribucions respectives.

9. Clàusula que descrigui les mesures que s'han de prendre si:

A) Després d'una consideració completa del cas, les autoritats competents de qualsevol dels països rebutja la concessió dels beneficis sol·licitats.

B) Qualsevol de les parts incompleix els seus compromisos.

10. El període d'inici del rodatge.

11. Clàusula que prevegi el repartiment de la propietat dels drets d'autor sobre una base proporcional a les contribucions respectives dels coproductors.

IV. Contracte de distribució, una vegada signat aquest.

V. Llista del personal creatiu i tècnic que indiqui les seves nacionalitats i categoria de la seva feina; en el cas dels artistes, la nacionalitat i els papers que interprenen, indicant-hi la categoria i la durada dels papers.

VI. Programació de la producció, amb indicació expressa de la durada aproximada del rodatge, llocs on es durà a terme i pla de treball.

VII. Pressupost detallat que identifiqui les despeses fetes per cada país.

VIII. Sinopsi.

Les autoritats competents dels dos països poden sol·licitar altres documents o la informació addicional que considerin necessària.

En principi, abans del començament del rodatge de la pel·lícula s'ha de sotmetre a les autoritats competents el guió definitiu (incloent-hi els diàlegs).

Es poden fer esmenes al contracte original quan siguin necessàries i, inclusivament, el reemplaçament d'un coproductor, però aquestes s'han de sotmetre a

l'aprovació de les autoritats competents dels dos països abans que conclougui la producció. Només es permet el reemplaçament d'un coproductor en casos excepcionals i a satisfacció de les autoritats competents dels dos països.

Les autoritats competents s'han de mantenir informades entre si sobre les seves decisions.

Aquest Acord va entrar en vigor el 2 d'octubre de 2001, data de l'última notificació encreuada entre les parts en què es va comunicar el compliment dels tràmits interns respectius, segons estableix l'article 20.

Es fa públic per a coneixement general.

Madrid, 26 d'octubre de 2001.—El secretari general tècnic, Julio Núñez Montesinos.

CAP DE L'ESTAT

21090 LLEI ORGÀNICA 4/2001, de 12 de novembre, reguladora del dret de petició. («BOE» 272, de 13-11-2001.)

JUAN CARLOS I

REY DE ESPAÑA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei orgànica. Sapiguen: Que les Corts Generals han aprovat la Llei orgànica següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

El dret de petició està reconegut, com a dret fonamental, en l'article 29 de la Constitució espanyola. Aquest precepte remet a la llei la regulació de la manera com s'ha d'exercir i els efectes que produeix el seu exercici.

Fins ara ha estat una norma preconstitucional, la Llei de 22 de desembre de 1960, la que en regulava el règim jurídic, encara que convenientment adaptat pels pronunciaments del Tribunal Constitucional.

Sembla arribat el moment de procedir a actualitzar el desplegament normatiu del dret fonamental de petició des d'una perspectiva constitucional.

Probablement el seu caràcter residual respecte a altres instruments de relació entre els ciutadans i els poders públics, unit al fet que la Llei de 1960 conté una regulació eminentment tècnica de caràcter administratiu i, per tant, neutral, han estat raons suficients per mantenir una norma preconstitucional en matèria de drets fonamentals.

Ara bé, no s'ha de pensar que el de petició és un dret menor. Sens dubte, històricament no ho ha estat. I en el moment actual entronca de manera adequada amb les tendències majoritàries que proclamen una participació més gran dels ciutadans, i dels grups en els quals s'integren, a la cosa pública, una implicació més gran en les estructures institucionals sobre les quals s'asenta el nostre Estat social i democràtic de dret.

En abordar de nova planta el desplegament legal d'un precepte constitucional en què es reconeix un dret fonamental és ineludible atendre la construcció doctrinal que ha establert el Tribunal Constitucional, com a interès suprem de la nostra Carta Magna. En conseqüència, aquesta Llei s'ajusta als pronunciaments de l'Alt Tribunal continguts en diverses sentències i actuacions, amb una atenció especial a la sentència de 14 de juliol de 1993.

La delimitació de l'àmbit subjectiu de titulars del dret de petició es fa extensivament; s'entén que inclou qualsevol persona natural o jurídica prescindint de la seva nacionalitat, com a via d'expressió en defensa dels interessos legítims i com a participació ciutadana en les tasques públiques, i es pot exercir tant individualment com col·lectivament. Tan sols s'estableix la limitació que per als membres de les forces o els instituts armats, o dels cossos sotmesos a disciplina militar, deriva directament de la Constitució, i determina que aquells només poden exercir el dret individualment i d'acord amb el que disposa la seva legislació específica.

Com és tradicional en els nostres precedents legals, així com en el dret comparat, s'introdueix la previsió que de l'exercici del dret no pot derivar cap perjudici per al peticionari, llevat que incorri, en ocasió del seu exercici, en delictes o falta.

Els destinataris de la petició poden ser qualsevol poders públics o autoritats, incloent-hi els diferents poders i òrgans constitucionals, com també totes les administracions públiques existents. L'àmbit de competència de cada un dels possibles destinataris determina la seva capacitat per atendre les peticions que se'ls adrecin.

Les peticions poden incorporar un suggeriment, una iniciativa, una informació, expressar queixes o súplices. El seu objecte, per tant, es caracteritza per la seva amplitud i està referit a qualsevol assumpte d'interès general, col·lectiu o particular. Ara bé, el seu caràcter supletori respecte als procediments formals específics de caràcter parlamentari, judicial o administratiu obliga a delimitar-ne l'àmbit a l'estrictament discrecional o gracieble, a tot allò que no hagi de ser objecte d'un procediment regulat especialment.

La regulació de l'exercici del dret de petició s'ha de caracteritzar per la senzillesa i l'antiformalisme. Encara que es tracta d'un dret que s'exercita sempre per escrit, es permet la utilització de qualsevol mitjà —amb especial atenció a l'impuls dels de caràcter electrònic—, sempre que sigui acreditada la declaració de voluntat. En qualsevol cas, el principi antiformalista obliga a establir els requisits mínims imprescindibles per exercir-lo; a més, en la línia iniciada per la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, modificada per la Llei 4/1999, de 13 de gener, s'opta per un tractament ampli en l'ús de les llengües cooficials en les comunitats autònomes on estan estatutàriament reconegudes, així com per la possibilitat d'elegir llocs per exercir-lo o presentar-lo.

Sense entrar en el detall de la seva tramitació, orientada necessàriament a la satisfacció del dret, la Llei presta una atenció singular a les obligacions dels poders públics i de les autoritats destinatàries de les peticions. En els termes establerts per la doctrina del Tribunal Constitucional es regula l'obligació dels destinataris públics de les peticions d'acusar recepció de les rebudes i, llevat d'excepcions tipificades restrictivament, l'obligació de tramitar-les i contestar-les adequadament, la qual cosa constitueix desplegament del contingut essencial d'aquest dret.

En tot cas, existeix una vocació definida cap a la satisfacció efectiva del dret que es manifesta tant en la regulació dels problemes de competència de la institució o autoritat que l'han de resoldre, com en el règim de protecció jurisdiccional del dret que, com no pot ser altrament, tractant-se d'un dret fonamental, gaudeix del tractament que deriva de l'article 53.2 de la Constitució.

Finalment i en reconeixement obligat a l'autonomia organitzativa i reguladora es remet al seu règim especial l'exercici del dret davant del Congrés, el Senat i les assemblees legislatives de les comunitats autònomes. Per altres raons, també es respecta el règim específic de les queixes al Defensor del Poble i les institucions anàlogues de les comunitats autònomes.

Article 1. *Titulars del dret de petició.*

1. Qualsevol persona natural o jurídica, prescindint de la seva nacionalitat, pot exercir el dret de petició, individualment o col·lectivament, en els termes i amb els efectes que estableix aquesta Llei i sense que del seu exercici pugui derivar cap perjudici per al peticionari. Això no obstant, no estan exempts de responsabilitat els qui a causa de l'exercici del dret de petició incorrin en delictes o falta.

2. Els membres de les forces o els instituts armats, o dels cossos sotmesos a disciplina militar, només poden exercir aquest dret individualment i d'acord amb el que disposa la seva legislació específica.

Article 2. *Destinataris.*

El dret de petició es pot exercir davant de qualsevol institució pública, administració, o autoritat, així com davant dels òrgans de direcció i administració dels organismes i les entitats vinculats o dependents de les administracions públiques, respecte de les matèries de la seva competència, sigui quin sigui l'àmbit territorial o funcional d'aquesta.

Article 3. *Objecte de les peticions.*

Les peticions poden versar sobre qualsevol assumpte o matèria comprès en l'àmbit de competències del destinatari, amb independència que afectin exclusivament el peticionari o siguin d'interès col·lectiu o general.

No són objecte d'aquest dret les sol·licituds, les queixes o els suggeriments per a la satisfacció dels quals l'ordenament jurídic estableixi un procediment específic diferent del que regula aquesta Llei.

Article 4. *Formalització.*

1. Les peticions s'han de formular per escrit i es pot fer servir qualsevol mitjà, fins i tot de caràcter electrònic, que permeti acreditar-ne l'autenticitat, i han d'incloure necessàriament la identitat del sol·licitant, la nacionalitat si la té, el lloc o el mitjà elegit per practicar les notificacions, l'objecte i el destinatari de la petició.

2. En el cas de peticions col·lectives, a més de complir els requisits anteriors, han de ser signades per tots els peticionaris, i al costat de la signatura de cada un d'ells han de constar el nom i els cognoms.

3. El peticionari pot donar compte de l'exercici del seu dret a una institució o un òrgan diferent d'aquell davant el qual hagi adreçat la petició, enviant-li una còpia de l'escrit sense cap altre efecte que el del simple coneixement.

4. Els peticionaris poden exigir la confidencialitat de les seves dades.

Article 5. *Utilització de llengües cooficials.*

1. En l'àmbit territorial de les comunitats autònomes els estatuts de les quals estableixin la cooficialitat lingüística, els peticionaris tenen dret a formular les peticions a l'Administració General de l'Estat o als organismes públics vinculats o que en depenen en qualsevol de les llengües oficials i a obtenir resposta en la llengua que hagin escollit.

2. En les peticions que s'adrecin a les institucions autonòmiques i entitats locals, l'ús de la llengua s'ha d'ajustar al que preveu la legislació autonòmica corresponent.

3. La institució, l'administració o l'òrgan instructor ha de traduir al castellà els documents, els expedients o les parts d'aquests que hagin de tenir efectes fora

del territori de la comunitat autònoma i els documents adreçats als interessats que ho sol·licitin expressament. Si han de tenir efectes en el territori d'una comunitat autònoma on sigui cooficial aquesta mateixa llengua diferent del castellà, no n'és necessària la traducció.

Article 6. *Presentació d'escrius.*

1. L'escript on es dedueixi la petició, i qualssevol altres documents i comunicacions, es poden presentar davant de qualsevol registre o dependència admesa a aquests efectes per la legislació reguladora del règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú.

2. L'Administració, la institució pública o l'autoritat que rebi una petició n'ha d'acusar la recepció i ho ha de comunicar a l'interessat dins els deu dies següents a la recepció. Aquesta actuació l'ha de portar a efecte l'òrgan corresponent d'acord amb la norma organitzativa de cada entitat.

Article 7. *Tramitació de peticions. Esmena.*

1. Rebut l'escript de petició, l'autoritat o l'òrgan al qual s'adreça ha de comprovar si s'adequa als requisits que preveu aquesta Llei, amb les diligències, les comprovacions i els assessoraments previs que consideri pertinents. Com a resultat d'aquesta apreciació se n'ha de declarar la inadmissió o tramitar la petició corresponent.

2. Si l'escript de petició no compleix els requisits que estableix l'article 4, o no reflecteix les dades necessàries amb la claredat suficient, s'ha de requerir el peticionari perquè hi esmeni els defectes advertits en el termini de quinze dies, amb l'advertència que, si no ho fa, es considera que desisteix de la seva petició i llavors se li notifica l'arxivament amb expressió de la causa.

3. Així mateix es pot requerir al peticionari que aporti les dades o els documents complementaris que tingui en poder seu o que estigui al seu abast obtenir-los i que siguin estrictament imprescindibles per tramitar la petició. La no aportació d'aquestes dades i documents no determina per si sola la inadmissibilitat de la petició, sens perjudici dels seus efectes en la contestació que finalment s'adopti.

Article 8. *Inadmissió de peticions.*

No s'admeten les peticions l'objecte de les quals sigui aliè a les atribucions dels poders públics, institucions o organismes als quals s'adrecin, així com aquelles la resolució de les quals s'hagi d'emparar en un títol específic diferent del que estableix aquesta Llei, que hagi de ser objecte d'un procediment parlamentari, administratiu o d'un procés judicial.

Tampoc no s'admeten les peticions sobre l'objecte de les quals hi hagi un procediment parlamentari, administratiu o un procés judicial ja iniciat, mentre no s'hi hagi dictat un acord o una resolució ferma.

Article 9. *Declaració d'inadmissibilitat. Termini.*

1. La declaració d'inadmissibilitat ha de ser sempre motivada i s'ha d'acordar i notificar al peticionari en els quaranta-cinc dies hàbils següents al de presentació de l'escript de petició.

Quan la inadmissió porti causa de l'existència en l'ordenament jurídic d'altres procediments específics per satisfer l'objecte de la petició, la declaració d'inadmissió ha d'indicar expressament les disposicions a l'empara de les quals s'ha de substanciar, així com l'òrgan competent per fer-ho.

2. Altrament, s'entén que la petició ha estat admesa a tràmit.

Article 10. *Decisions sobre competència.*

1. Sempre que la declaració d'inadmissibilitat d'una petició es basi en la manca de competència del seu destinatari, aquest l'ha de remetre a la institució, l'administració o l'organisme que consideri competent en el termini de deu dies i ho ha de comunicar al peticionari. En aquest cas, els terminis es computen des de la recepció de l'escript i s'ha d'aplicar el que disposa l'article 6.2.

2. Quan un òrgan o una autoritat es consideri incompetent per conèixer d'una petició ha de remetre directament les actuacions a l'òrgan que consideri competent, si ambdós pertanyen a la mateixa institució, administració o organisme.

Article 11. *Tramitació i contestació de peticions admeses.*

1. Una vegada admesa a tràmit una petició, l'autoritat o l'òrgan competent estan obligats a contestar i a notificar la contestació en el termini màxim de tres mesos a comptar de la data de presentació. Així mateix, si ho considera necessari, pot convocar els peticionaris en audiència especial.

2. Quan la petició es consideri fundada, l'autoritat o l'òrgan competent per conèixer-ne està obligat a atendre-la i a adoptar les mesures que consideri oportunes a fi d'aconseguir la seva plena efectivitat, incloent-hi, si s'escau, l'impuls dels procediments necessaris per adoptar una disposició de caràcter general.

3. La contestació ha de recollir, almenys, els termes en què la petició ha estat presa en consideració per part de l'autoritat o l'òrgan competent i ha d'incorporar les raons i els motius pels quals s'acorda accedir a la petició o no fer-ho. En cas que, com a resultat de la petició, s'hagi adoptat qualsevol acord, mesura o resolució específica, s'ha d'afegir a la contestació.

4. L'autoritat o l'òrgan competent pot acordar, quan ho consideri convenient, la inserció de la contestació al diari oficial que correspongui.

5. Anualment l'autoritat o l'òrgan competent ha de confeccionar una memòria d'activitats derivades de les peticions rebudes.

Article 12. *Protecció jurisdiccional.*

El dret de petició és susceptible de tutela judicial mitjançant les vies que estableix l'article 53.2 de la Constitució, sens perjudici de qualssevol altres accions que el peticionari consideri procedents. Poden ser objecte de recurs contenciós administratiu, pel procediment de protecció jurisdiccional dels drets fonamentals de la persona, que estableixen els articles 114 i següents de la Llei 29/1988, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa:

- La declaració d'inadmissibilitat de la petició.
- L'omissió de l'obligació de contestar en el termini establert.
- L'absència en la contestació dels requisits mínims que estableix l'article anterior.

Disposició addicional primera. *Règims especials.*

1. Les peticions adreçades al Congrés dels Diputats, al Senat o a les assemblees legislatives de les comunitats autònomes s'han de tramitar de conformitat amb el que estableixin els seus reglaments respectius, que han de recollir la possibilitat de convocar en audiència especial els peticionaris, si es considera oportú; les decisions que adoptin queden subjectes en tot cas al règim de garanties que fixa l'article 42 de la Llei orgànica del Tribunal Constitucional.

2. En els casos en què una iniciativa legislativa popular hagi resultat inadmesa perquè no compleix tots els requisits que preveu la seva normativa reguladora, a petició dels seus signants es pot convertir en petició davant les cambres, en els termes que estableixen els seus reglaments respectius.

Disposició addicional segona. *Defensor del Poble i institucions autonòmiques anàlogues.*

Queda exclosa de l'aplicació d'aquesta Llei el règim de les queixes adreçades al Defensor del Poble i a les institucions autonòmiques de naturalesa anàloga, que es regeixen per la seva legislació específica.

Disposició addicional tercera. *Peticions dels interns en les institucions penitenciàries.*

Les peticions formulades pels interns en l'àmbit que regula la Llei orgànica 1/1979, de 26 de setembre, general penitenciària, s'han d'ajustar al que s'hi disposa.

Disposició derogatòria única. *Derogació normativa.*

1. Queda derogada la Llei 92/1960, de 22 de desembre, reguladora del dret de petició.

2. Així mateix, queden derogades totes les altres normes del mateix rang o inferior en el que contradiguin aquesta Llei orgànica o s'hi oposin.

Disposició final única. *Desplegament i entrada en vigor de la Llei.*

1. El Govern i les comunitats autònomes, en l'àmbit de les seves competències respectives, han de dictar les disposicions de desplegament i aplicació d'aquesta Llei orgànica que siguin necessàries.

2. Aquesta Llei orgànica entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei orgànica i que la facin complir.

Madrid, 12 de novembre de 2001.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

COMUNITAT AUTÒNOMA DE CATALUNYA

21297 *CORRECCIÓ d'errada a la Llei 7/2001, de 31 de maig, de creació de l'Agència de Gestió d'Ajuts Universitaris i de Recerca. («BOE» 274, de 15-11-2001.)*

Havent observat una errada en el text de la Llei 7/2001, de 31 de maig, de creació de l'Agència de Gestió d'Ajuts Universitaris i de Recerca, publicada en el «Butlletí Oficial de l'Estat» número 149, de 22 de juny, i el suplement en català núm. 11, de 2 de juliol de 2001, es procedeix

a fer-ne la rectificació oportuna referida a la versió en llengua catalana:

A la pàgina 1322, a l'article 3, paràgraf 4, on diu: «El règim d'adopció d'acords i funcionament del Consell d'Administració...», ha de dir: «El règim d'adopció d'acords i funcionament del Consell de Direcció...».

(Publicada en el «Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya» número 3.407, de 12 de juny de 2001)

MINISTERI D'HISENDA

21366 *ORDRE de 12 de novembre de 2001 per la qual s'autoritza el pagament en metàl·lic de l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats que grava l'emissió de documents que realitzin funció de gir o supleixin les lletres de canvi, s'amplia l'autorització del pagament en metàl·lic de l'impost corresponent a determinats documents negociats per entitats col·laboradores, s'aproven els models 610, 611, 615 i 616 en euros de l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats, així com els dissenys físics i lògics per a la presentació dels models 611 i 616 de declaració informativa anual en suport directament llegible per ordinador, i s'estableix el procediment per a la presentació telemàtica per teleprocés. («BOE» 275, de 16-11-2001.)*

L'article 37.3 del Reial decret legislatiu 1/1993, de 24 de setembre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats, estableix que el Ministeri d'Economia i Hisenda pot autoritzar el pagament en metàl·lic de l'impost, en substitució d'efectes timbrats, quan les característiques del trànsit mercantil o el seu procés de mecanització ho aconsellen, amb l'adopció de les mesures oportunes per a la identificació perfecta del document i de l'ingrés corresponent a aquest.

A l'empara d'aquest article, es van dictar les ordres de 31 de març de 1982 («Butlletí Oficial de l'Estat» de 9 d'abril), modificada per la de 30 de gener de 1989 («Butlletí Oficial de l'Estat» de 7 de febrer), i la de 13 de juny de 1991 («Butlletí Oficial de l'Estat» de 3 de juliol), per les quals s'autoritzava, respectivament, el pagament en metàl·lic de l'impost d'actes jurídics documentats que grava els rebuts i els pagarés negociats per entitats de crèdit, es van aprovar els models corresponents de declaració liquidació i s'establia l'obligació per a totes les entitats que fessin ús de l'autorització de presentar un detall anual mitjançant suport magnètic.

A la vista de l'experiència adquirida en relació amb els rebuts i els pagarés, es considera oportú, en aquest moment, estendre aquesta autorització per al pagament en metàl·lic de l'impost corresponent als xecs i altres documents mercantils subjectes a aquest impost, quan siguin objecte de negociació a través d'una entitat col·laboradora.

D'altra banda, s'ha de tenir en compte que la tribució aplicable a determinats documents mercantils ha estat alterada per la modificació introduïda en l'article 17 de la Llei 7/1996, de 15 de gener, d'ordenació del comerç minorista, per la Llei 55/1999, de 29 de desembre, de mesures fiscals, administratives i de l'ordre social («Butlletí Oficial de l'Estat» del 30), que ha establert que,